

HOMILIE DERTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR C

Er is een spreekwoord, dat zegt: "De weg naar de hel is geplaveid met goede voornemens." Inderdaad willen wij van tijd tot tijd ons leven verbeteren. Klassieke momenten voor goede voornemens zijn nieuwjaarsdag of het begin van de veertigdaagse vastentijd. "Ik stop met roken. Ik ga afslanken, minder snoepen en drinken. Ik ga meer bewegen." Wij kennen die goede voornemens. Goedbedoeld, maar zo gauw vallen velen weer terug in de slechte gewoonten van roken en teveel eten en nog meer drinken. De goede voornemens lijken op een kinderkerkhof. Op de grafsteentjes staat te lezen: 'Gestorven na een maand, na veertien dagen. Gestorven na een uur.' "Het voornemen om af te slanken waren de moeilijkste 20 minuten uit mijn leven," zei me eens een corpulent iemand.

Wij zijn van Jezus gewend, dat Hij ons vriendelijk en vol begrip toespreekt, maar vandaag schijnt Jezus uit een ander vaatje te tappen. Heeft Hij vandaag misschien zijn dag niet? Dat zou kunnen. Maar als Jezus ons vandaag streng toespreekt, dan heeft dat zijn oorzaak. Jezus weet, hoe wij mensen in elkaar steken en op elkaar reageren: Mensen zijn kritisch voor anderen, maar voor zichzelf daarentegen heel gemakkelijk met steeds een excuus of een smoes bij de hand. Wij hebben inderdaad de neiging om anderen kritisch de maat te nemen. Op elk slakje leggen wij zout. Wij kunnen maar weinig van elkaar verdragen. Naarmate wij de ander minder mogen, zijn wij bovendien eerder geïrriteerd. Wij klagen immers over de korte lontjes, die velen eigen zijn. Bij het minste of het geringste raken de gemoederen oververhit en slaat de vlam in de pan. Wij lezen elkaar gaarne de les en hebben over alles een opvatting, die wij de ander overduidelijk doen kennen. Wie het niet met ons eens is, komt ons nog wel tegen.

Zo begint Jezus vandaag zijn reis naar Jeruzalem. Het zal de laatste reis zijn, want Jeruzalem zal de plaats van de kruisiging worden. Het is een pelgrimstocht van een aantal dagen, waarbij Jezus en zijn leerlingen ook door het Samaritaanse land moeten trekken. Het is bekend, dat de Joden en de Samaritanen op gespannen voet met elkaar verkeren. Eigenlijk kijken de vrome joden op de Samaritanen neer als een afvallig volkje, ontrouw in het geloof en bovendien onbetrouwbaar ten tijde van politieke spanningen. Terwijl ze elkaar niet kunnen verdragen, zijn de joden wel aangewezen op de Samaritaanse gastvrijheid, als ze naar Jeruzalem trekken. Dat de Samaritanen de kans niet voorbij laten gaan om de joodse pelgrims te pesten, ligt dan voor de hand. Zo bieden de Samaritanen geen onderdak aan Jezus en zijn vrienden, omdat Jeruzalem het doel van zijn reis is. Als de leerlingen Jakobus en Johannes dit merken, vragen ze: "Heer, wilt Gij dat wij vuur van de hemel afroepen om hen te verdelgen?" Maar Jezus keert zich om en wijst hen op strenge toon terecht, want de leerlingen hebben een kort lontje en hebben de Samaritaanse reactie zelf uitgelokt.

Kritisch voor een ander en gemakkelijk voor zichzelf. Zo zijn wij mensen. Iedereen heeft een smoes bij de hand, als er iets moeilijks gevraagd wordt. Zeker, Jezus is vandaag niet bepaald uitnodigend. Hij confronteert ons met een aantal veeleisende uitspraken. Als iemand van goede wil is en de Heer wil volgen, maar nog eerst voor zijn ouders wil zorgen, krijgt hij als antwoord: "Laat de doden hun doden begraven, maar Gij ga heen en verkondig het Rijk Gods." En nog een paar uitspraken van gelijke strekking. Dat hadden wij van Jezus niet verwacht. Maar wat Jezus steekt, is dat wij altijd een excuus gereed hebben. Ons smoezenboek is intussen tamelijk dik geworden. Wij zijn berekenende mensen geworden. Terwijl Jezus naar Jeruzalem trekt, waar Hij zijn liefde tot de laatste druppel aan ons zal schenken, stuit Hij op onze vrijblijvendheid. Het geloof mag ons niet teveel moeite kosten. Jezus wordt naar de rand van ons leven verwezen. Niets mag nog een christelijke plicht genoemd worden, maar wat stelt ons christenzijn

dan voor? Wij willen vóór alles vrij zijn. Geen verplichtingen. Vrijheid blijheid. Dat kunnen wij ook niet van elkaar verdragen. Waarom moet Jezus het dan van ons accepteren?

In de eerste lezing zegt de apostel Paulus: Misbruikt echter de vrijheid niet als voorwendsel voor de zelfzucht; dient elkaar in liefde. Want de hele wet is vervat in dit éne gebod: "Bemin uw naaste als uzelf."....."Leeft naar de Geest, dan hebt u de zelfzucht overwonnen."

Moge de kritische Jezus vandaag ons gedrag corrigeren. Amen.